

Práce nie sú nijako gramaticky upravované.

Ako sa Skalica kedysi rozžiarila

Začalo to v celkom zvyčajné letné poludnie. Vtáčiky spievali, slnko pripekalo a trieda 5. C bola práve na poznávacom výlete v Skalici. Ich najbližšou zastávkou bola Rotunda Sv. Juraja, ku ktorej museli vyšliapať po vysokých kamenných schodoch. „Uf, v takej horúčave si viem predstaviť lepšiu zábavu ako šplhanie po schodoch k nejakej starožitnej kamenici...“ lamentoval Fero, utierajúc si pot z čela. „Už aby som bol doma v bazéne!“ „Netrep a pridaj, nech už to máme za sebou,“ poháňal ho Ondrej. Na vrchole kopca stála naša rotunda a čoskoro sa tam objavila aj skupina detí s učiteľom a sprievodkyňou, ktorá začala s prezentáciou o histórii tejto peknej budovy. Nedočakávaného Fera toto ospevovanie pamiatok rýchlo znudilo. Musí byť nejaký spôsob, ako si tu užiť zábavu...

„Máš ju!“ štuchol do Ondreja a obaja chlapci s chichotom zutekali za rotundu, kde sa hrali naháňačku. Bola to fajn zábava, až kým sa Ondrej rozbehol po Ferovi, Fero sa uhol, Ondrej to napálil rovno do rotundy a hlavou sa riadne treskol o kameň v múre. Chvíľu sa mu zahmlilo pred očami a videl veľa hviezdičiek. Začal sa spamätávať, hviezdičky zmizli, no akási čierna hmla ostala. „Fero, pozri! Tu je tajný vchod!“ skríkol Ondrej, keď sa dal dokopy. „Ty si sa musel riadne tresknúť do tej tvojej makovice,“ posmešne odpovedal Fero. Ondrej sa nedal: „Veď pozri!“

A veru, v múre rotundy bola akási tmavá obdĺžniková diera. „Páni, super! Aspoň niečo sa dnes stalo!“ jasal Fero ako bežal k múru. „Posledný vnútri je skazené vajce!“ vykrikol a vběhol dnu. „Ja by som radšej...“ Ondrej ani nestihol dokončiť, keď ho Fero schmatol za ruku a vťahol dnu. V chodbe nebolo vidno ani na krok a sotva sa tam za sebou pomestili. Asi po dvoch krokoch narazili na koniec. „Ach jaj, už som si robil nádeje, že tu bude niečo husté,“ vzdychol si Fero. „Podme odtiaľto preč, neznášam tmú,“ prosil Ondrej. „Padavka!“ zahundral Fero popod nos a pobrali sa z chodby.

„Podme radšej za triedou, učiteľ nás už iste hľadá,“ navrhol Ondrej, keď vyšli z chodby. „Ak na tom trváš, bojko,“ odvrkol Fero.

Cestou späť videli dole na ulici dámu v zvláštnom dobovom oblečení. Asi nejaká maškaráda, pomyslel si Fero. Napokon sa vrátili pred rotundu, no trieda, učiteľ ani sprievodkyňa neboli v dohľade. Čoby ľudia, polovica domov čo stojí v Skalici bola preč! Fero začal panikáriť: „Kde sú všetci?! Haló? Ľudia!“ „A mňa voláš bojko,“ odvetil Ondrej. „Nechaj si to, teraz sa to vážne nehodí!“ zhúkol po ňom Fero. „A vôbec, vieš, kde sme? Toto nemôže byť Skalica!“

Ozaj to nevyzeralo ako mesto, kde boli na výlete. Všetci nosili šaty a obleky s ľudovými vzormi, pri ceste nestáli žiadne autá a za hradbami nebolo nič, len rotunda. Chlapci sa rozhliadali okolo, vydesení no užasnúti. Tu Ondrejovi zaškvrkalo v bruchu. „Som hladný, skúsme nájsť niečo na zub,“ Povedal. „Ale takto tu nemôžeme chodiť, veď sa vôbec nepodobáme na miestnych,“ povedal Fero. Vo dvore neďalekého domu videli na šnúre visieť bielizeň. „Musíme zapadnúť!“ povedali si. Opatrne sa prikradli do dvora a zobrali si pre seba niečo na oblečenie.

Takto ustrojení sa pobrali hľadať jedlo. Po chvíli blúdenia narazili na tržnicu, kde im do nosa udrela krásna vôňa. Nasledovali ju a napokon prišli ku staršej panej, ktorá predávala koláče. „Len podťe, detičky! Chcete vyskúšať moju novú špecialitu? Zatiaľ ju nazývam skalická rolka, no tým názvom si nie som úplne istá,“ povedala a ponúkla im kolieska koláča posypaného orechmi a práškovým cukrom. „Čo napríklad komínový koláč, či rúrovník?“ ozval sa Ondrej. „Ale, prosím

“Á! Ak nevieš vymyslieť nič dobré, radšej čuś, ty trdlo!” zahriakol ho Fero. „Aha! Trdlo! To sa mi páči!” zvolala pekárka, „neobvyklé, zaujímavé, to si určite nikto nepomyli a isto to priláka pozornosť! Ďakujem veľmi pekne, chlapci a za odmenu si môžete každý zobrať kúsok toho trdla.“ A tak sa s plnými bruchami dali na potulky tým starodávnym mestom.

Prechádzajúc námestím začuli muža na lavičke sťažovať sa svojmu známemu. „Celý deň by som najradšej preležal. Som neustále unavený, nič nevládzem robiť a zo dňa na deň som bledší a bledší! Takto nemôžem ísť ani na vinobranie! Ved’ mi vtáky vyzobú všetko hrozno, než sa prinútim ho zozbierať! Ondrej sa rozhodol pomôcť a podišiel k nemu. „Dobrý večer, pane, smiem vám dať radu?“ zdvorilo sa spýtal. „Akú radu mi môže dať malé chlapča?“ trochu nevrlo a unavene odpovedal neznámy pán. „Môj starý otec bol lekár,“ pokračoval Ondrej, „on vždy hovoril, že najlepším liekom na bledosť a únavu je pohár skalického rubínu, a s tým, aký bol stále vitálny, to musí byť pravda. Mali by ste to skúsiť a nielen vy! Vlastne je to taký dobrý liek, že by ho mali predávať v lekární! Môžete s tým hneď začať, keď máte sám vinohrad.“ „Vino hovoríš?“ odpovedal pán, „To neznie veľmi účinne, no keď to povedal lekár... dobre, vyskúšam to. Ďakujem za radu, mladý muž.“ „Nemáte začo, pane! Dovidenia!“ rozlúčil sa Ondrej. „Práve som niekomu zachránil život!“, Ondrej bol na seba pyšný, „a povedal mi mladý muž!“. „To je toho,“ zamrmlal Fero.

Chvíľu potom, čo sa rozlúčili s pánom na lavičke, začuli z diaľky klopanie konských kopýt a rachot železa. Po ceste prechádzal voz privážajúci dvoch odsúdených k mestskej radnici. Dvaja nešťastníci lomcovali mrežami a prosili o milosť, že sú nevinní. Vysadili ich pred radnicou a zviazaných nahnali dovnútra pred súd. Veľký dav ľudí spolu s chlapcami ich nasledoval. Vnútri žandár spustil: „Vážený súd, vediem Vám dvoch zlodějov z Holíča a holíčsky starosta Vás prosí, aby ste na nich vykonalí spravodlivosť podľa rozsudku na skalickej šibenici.“ „A kde máte dôkazy o ich vine? Máte aspoň nejakých svedkov? Ved’ nemôžeme niekoho obesiť len tak, na dobré slovo!?“ ohradili sa sudcovia. „Ako si to tí holíčski páni predstavujú? Toto si nemôžeme zobrať na zodpovednosť! Ako sa len z vykonania rozsudku vyvliecť?“ hýtali sudcovia. Fero podišiel bližšie k sudcom a snažil sa poradiť: „Ctihodní sudcovia, ved’ zapíšte do zákonov mesta Skalice také pravidlo, že skalická šibenica slúži len Skaličanom a ich deťom“. Sudcovia sa zaradovali: „To je skvelý nápad! Podľa takého zákona nebudeme môcť popraviť nikoho cudzieho, ani tých dvoch zlodějov z Holíča. Ihneď to zapíšte do Zákonníka mesta Skalice!“ Pisár namočil pero do atramentu a začal zapisovať nový zákon: „Od 21. januára 1739 vstupuje do platnosti nariadenie, že skalická šibenica sa bude používať enom pro nás a naše deti“.

Ferovi skoro oči z jamiek vypadli. Rok 1739?... Pretláčal sa pomedzi dav späť za Ondrejom, aby mu oznámil tú šialenosť. „Ondrej! Vieš kde práve sme?! Sme v roku 1739! Uvedomuješ si, za koľko rokov bude vynájdený televízor? Počítač? Internet?... Ondrej hľadel neprítomne pred seba, strašne zbledol a nezmohol sa na slovo. „Celkom sme si to tu užívali, ale mali by sme sa čím skôr vrátiť späť do nášho času, čo povieš Ondrej?“ pokúšal sa Fero prebrať Ondreja. „Áno, áno, poďme, rýchlo poďme preč, späť k rotunde“ vyjachtal zo seba Ondrej. Snažili sa pretlačiť cez dav ľudí a nájsť najrýchlejšiu cestu preč z radnice. Podarilo sa im dostať do úzkej tmavej chodby osvetlenej niekoľkými stojanmi so sviečkami. Utekali, čo im nohy stačili. Čo čert nechcel, pri úteku sa im podarilo zhodiť zopár stojanov na zem. Veľmi si toho nevšíмали a sústredili sa len na to, aby boli čo najskôr pri rotunde.

Bežali cez mesto a bolo im čudné, že všetci ľudia idú iba smerom oproti nim a nosia vedrá s vodou. Schody k rotunde zdolali rýchlosťou svetla a hybaj do záhadnej tmavej chodby. Opäť sotva urobili dva kroky a skoro si narazili nosy. Otočili sa, vybehli von a z druhej strany rotundy bolo počuť sprievodkyňu ako rozpráva: „No a 21. januára 1739 zachvátil Skalicu požiar, pri ktorom zhorel kostol, fara, pivovar, školy, kasáreň a takmer všetky domy v meste.“ Chlapci trochu zozeleneli. Snažili sa nájsť tajomný vchod v múre rotundy, ale bol fuč, akoby nikdy neexistoval. A existoval niekedy vôbec?...

Barbora Snopková

Ako Skaličania riekou kopali

Skalica bola pekné a mocné mesto. Na troch veľkých potokoch jazdili mladí i starí, kúpať sa tam chodili, prevážali tovar i šantili sa.

No Skaličania boli nenásytní. Tri veľké potoky im nestačili. Chceli riekú, takú, akú má Bratislava. Ich tri potôčiky nech boli hocako dobré, nemohli sa s ňou rovnať. A tak sa Skaličania rozhodli takú riekú vykopať.

Kopali dni, kopali mesiace, no riekú stále nie a nie dokončiť. „Súsede, nemáš lopatu šecky sa mi polámali.“ „Ale čo by, mne samému sa už tretí lopata zohýba z toho kopaňa.“ Takto si hundrali Skaličania zatiaľ čo ich z rybníka pozoroval pár malých zvedavých očí. „Hlúpi Skaličania,“ pomyslel si vodník, „darmo kopú riekú, keď im tam voda nepotečie.“ A tak po troch rokoch kopania a driny Skaličanov nečakala rieka ale veľké sklamanie.

Po dlhom hútaní, ktoré prerušovali vínečkom sa napokon rozhodli poprosiť o pomoc starého vodníka. Vodníka nemal nikto rád. Bol škaredý, pokrytý šupinami a pach rybaciny z neho bolo cítiť aj na 100 metrov. No lepší nápad nedostali, a preto sa vzchopili a vybrali sa za vodníkom do jeho bažinatého obydlija. „Vodník, prosíme ťa, pomôž nám! Ani kvapku vody v našej rieke nemáme.“ Vodník sa najprv hlasito rozosmial nad úbohými Skaličanmi, no potom sa zamyslel. Rozmýšľal, čo mu mohli Skaličania ponúknuť za jeho službu. Páčilo sa mu jedno dievča zo Skalice. Volala sa Anička. Už dlhšie ju pozoroval ráno v potôčiku, ako sa kúpe. Mala krásne vlasy čierne sťa uhoľ. Mala štíhlu postavu a pekne stavanú tvár so štíhlym noštekcom a výraznými modrými očami. „Dobre úbožiaci,“ povedal napokon vodník a usmial sa, pričom ukázal svoje ostré žlté zuby. Potom opäť prehovoril hlasom, pri ktorom behá mráz po chrbte. „Pomôžem vám, ale zadarmo to nebude.“ „Za moju pomoc si od vás vezmem Aničku!“

Skaličania ostali ako obarení. Dať najkrajšiu dievku v okolí tejto ohave? No zjednávať s vodníkom nemalo zmysel, a tak nakoniec súhlasili.

Hneď na druhý deň ľudí zo Skalice čakal pohľad na riekú, nie prázdnu, ale naplnenú krásnou priezračnou vodou. Všetci sa veľmi zaradovali a vystrojili veľkolepé hody.

Všade znela muzika, dievčiny a junáci oblečení v krojoch tancovali a spievali. Stoly sa prehýbali pod váhou jedla a vína a celá Skalica sa radovala z riek. Iba zopár ľudí sa neradovalo. Sedeli bokom, popíjali víno a sledovali Aničku, ako sa zvrta vo víre tanca. Ešte väčšmi ich zaboľelo srdce. A tak len ďalej zapíjali svoj zármutok, až kým neboli úplne opití. Začali rozmýšľať, tak moc ako im to ich stav dovolil, ako by mohli prekabátiť vodníka. „Co keby sme mu dali stejne špatnú ženu ako je on?“ „On by si zaslúžil ropuchu alebo rybu né našu Anču!“ „Šak my si ju nedáme, rybu mu

vystrojíme, tú nech si vezme za ženu.“ A tak Skaličania chytili rybu, namaľovali ju, navliekli do svadobných šiat a doniesli ju vodníkovi. „Tu máš svoju ženu, ty vodník jeden škaredý!“ A s týmito slovami a hlasným smiechom mu hodili do rúk rybu v šatách. Vodník si ich najprv premeral očami, uvažujúc či to myslia vážne alebo ide len o vtip. Keď si však uvedomil, že títo ľudia, ktorí stali rovno pred ním, mu Anču nedonesú, otočil sa a zmizol do svojej bažiny. Teraz už oslavovali ozaj všetci Skaličania, no nie nadhlo. Na druhé ráno, len čo zakikiríkal kohút, bola všetka voda z rieky preč. Zmizla voda aj z dvoch väčších potokov. Ľudia nariekali, prosili boha, aby im vodu vrátil, no najmä sa čudovali, ako sa niečo také strašné mohlo stať. Iba pár ľudí vedelo, že ten, kto im vodu zobral, nebol nik iný ako vodník, ktorému sa za veľkú pomoc odplatili zmaľovanou rybou v šatách.

Martin Baraník

Ako vznikol Vintoperk

V minulosti bola Skalica rovná ako zemiaková placka. Ľudia v Skalici boli veľmi nespokojní a neustále sa sťažovali. „Ako tu máme pestovať plodiny a pásť dobytok, keď tu ani kopce nie sú? Keby len to, ale tým že tu nemáme žiadne kopce, nám sem fúka zo všetkých strán!“ Takto to chodilo každý deň a ľudia boli čím ďalej, tým viac nahnevaní a stále viac ľudí odchádzalo do hornatých krajín.

V tom čase prechádzal týmto krajom obor Vintoperk. Cestou uvidel Moravu pýšiacu sa krásnymi viničmi. Tie viniče sa obrovi tak zapáčili, že musel ihneď ochutnať. Keď ho Moraváci uvideli, zľakli sa ho a ihneď mu ponúkali to najlepšie víno, aby im nič zlé neurobil. A tak obor Vintoperk chodil pred každú búdu a pil víno, čo mu Moraváci ponúkali. Tak sa opil, že sa hneď zložil na tú rovinatú Skalicu a zaspal na niekoľko rokov. Ráno sa zobudili Skaličania a uvideli obrovský kopec vypínajúci sa uprostred mesta. Veľmi sa potešili a povedali si, že konečne budú môcť pestovať plodiny a pásť dobytok. Nakoniec sa rozhodli, že na kopci budú pestovať vinič. Po niekoľkých rokoch, keď sa už na vršku vypínali dlhé rady krásneho hrozna, sa obor Vintoperk zobudil. Zo začiatku bol veľmi zaskočený, ale neskôr si uvedomil, že je úžasné, že na ňom ľudia vysadili hrozno a povedal si: „Čo by som ja odchádzal? Ved' teraz hoci kedy keď budem chcieť, si odtrhnem hrozno z týchto krásnych radov viniča, ktoré na mne rastú. A možno mi Skaličania dajú trochu z ich vína.“

Odvtedy tam obor leží, je hrozno a popíja skalické víno. A Skaličania, tí sú len radi, že majú v strede kopca taký obrovský kopec, na ktorom môžu pestovať hrozno a z hrozna potom robiť naše dobré skalické víno.

Zuzana Baraníková

KNIHA

„Kate, pohni si, prídeš neskoro do školy!“ Kričala na mňa mama. Áno, presne ako ste počuli, som Kate. 17 ročná teenagerka, ktorá študuje medicínu na strednej škole v Skalici. Popri tom mám záľubu venovať sa histórii. „Kate!“ „Áno, mami, už idem dole!“ zakričala som späť na mamu popri tom, ako som schádzala dolu schodmi, ktoré viedli priamo do kuchyne. „Dobré ráno, Šípková

Ruženka. Vyspala si sa dobre?“ spýtala sa ma mama. „Mhm,“ prikývla som so sendvičom v ústach. „Ale kam sa tak ponáhľaš, Kate?“ „Prepáč, mami, ale už musím ísť do školy. Máme odovzdať projekt z dejepisu a ja mám už len 5 minút, než začne vyučovanie,“ odpovedala som a zavrela dvere od domu. „Preboha, veď ja zmeškám vyučovanie,“ mrmlala som si popod nos. Ako som išla a mrmlala si sama pre seba, nedávala som pozor a zakopla o niečo tvrdé. „Au! Moja noha. To bolí.“ Vyhrnula som si nohavice a začala prezerať nohu, či ju náhodou nemám oškretú alebo či mi náhodou nekrváca. Keď som si bola sto percente istá, že mám nohu v poriadku, zbadala som o čo som zakopla. Kniha?! Ja som zakopla o knihu? Ja už som asi naozaj stratila oči. Ešte k tomu je tá kniha stará a celá špinavá. Ale zaujímalo by ma, komu asi môže tá kniha patriť. Poobzerala som sa okolo seba, či náhodou niekto nejde, otvorila tašku a knihu schovala do nej. Možno v nej bude napísané niečo zaujímavé, čo sa mi bude hodiť. Zrazu zazvonil môj telefón a ja so vedela, že meškám do školy. Zaujala som sa knihou a stratila som pojem o čase. Sakra, sakra, sakra, už je 10 minút hodina a ja mám pred sebou ešte 5 minút cesty. Konečne v škole. Dobre, teraz mi len stačí otvoriť dvere od triedy nenápadne si sadnem na svoje miesto á-. Zrazu sa otvorili dvere a vo dverách učiteľka. „Slečna Kate, meškáte na hodinu.“ „Ospravedlňujem sa pani učiteľka, ale po ceste som zakopla a oškrela si nohu.“ Snažila som sa zaklamať, no z učiteľkinho výrazu bolo jasné, že mi neverí. Popravde som hovorila pravdu, len bola pravdivá len z polovice. Ako som sa snažila usmievať, učiteľka sa na mňa len mračila. „Výhovorky a meškanie na moje hodiny netolerujem, slečna Kate.“ „Ale ja-.“ „Žiadne ale ja, slečna Kate, toto sa deje už 6 týždňov vkuse. Ste po škole. Sadnite si prosím na svoje miesto a opište si poznámky od slečny Ireny.“ Hlúpa učiteľka. Toto je dôvod, prečo ju neznášam. Sadla som si na svoje miesto a miesto svojho zošita som si vytiahla knihu, o ktorú som toto ráno na ulici zakopla. Dúfam, že to stálo za to o teba zakopnúť. Chcela som si ju prečítať, no všetky strany v knihe sa zdajú byť... prázdne? Ako som listovala ďalej, videla som len prázdne strany. Už, už som chcela knihu zavrieť, ale kniha sa odrazu začala sama pretáčať a zastala až vtedy, keď sa dostala na poslednú stranu, ktorá bola očividne celá zapísaná. Ako so sa chystala ju prečítať, učiteľka už stála pri mne a pozerala na mňa nahnevaným pohľadom. „Slečna Kate, jasne som vám povedala, že si máte opísať poznámky. A čo teraz robíte?!“ začala po mne kričať. „Okamžite choďte von z mojej triedy a nevracajte sa pokiaľ neskončí táto hodina! Rozumiete?!“ „Áno, pani učiteľka.“ Sklonila som hlavu a odišla z triedy. Zavrela som dvere od triedy a začala som sa smiať. Ha, tá učiteľka nemá potuchy, že ma toto teší viac ako kohokoľvek iného. Crrrn... no konečne. Po 30 minútach dlhého čakania konečne koniec hodiny. Otvorili sa dvere a z triedy vyšla učiteľka. „Slečna Kate, hneď ako skončí vyučovanie choďte prosím do triedy pre poškolákov a zostanete tam 2 hodiny, ako trest za vaše neskoré príchody.“ „Áno, pani učiteľka.“ Toto je ľudské týranie. Po 5 hodinách už mohli ísť všetci domov, no ja jediná musím ísť do školy pre poškolákov. No toto si zo mňa strieľaš. Veď táto trieda nemá ani dvere. Trieda do ktorej som mala práve vstúpiť, mala po zemi porozhadzované knihy a stoly a stoličky drevené a rozhegané. V kročila som do triedy sadla si na stoličku, vytiahla knihu a začala čítať poslednú stranu. „Bahaha...“ rozosmiala som sa hneď, ako som stranu dočítala. „Veď toto je Skalická svadobná báseň, ktorú som počula hrať na maminej svadbe. Smiala som sa asi dobrých 5 minút v kuse, ale musela som prestať, lebo ma začalo bolieť brucho z toľkého smiatia. Ako som sa chystala knihu zavrieť všimla som si, že úplne v rohu dole bolo napísané: „čítaj nahlas.“ „dobre, prečo nie.“ A začala som báseň čítať nahlas.

„Skalica je pječné mjesto prezňu chodníček,
vyprovod' mňa moja milá svítí mjesíček.

Svít' mjesíčku polahúčku až na ten náš dvúr,
nemysli si, moja milá, že já budu tvúj.

A ty ftáčku jarabáčku vysoko létáš,
co mi neseš za novinu, keď nic neríkáš.

Já ti nesu novinečku pječnú spanilú,
že ti budú dneska večer čepit tvú milú.

Ona sedí za stolíčkem jako rúžička,
nedá sebje odepjati svého venečka.“

„Puahahaha... toto čo je.“ Začala som sa znova smiať. Smiala som sa tak moc, že som si nevšimla, že kniha začala svietiť. Najprv svietila len kniha, no potom aj celá miestnosť. Všetko potom prestalo a podo mnou sa objavila čierna diera a začala ma do seba vsakovať. „Čo sa to deje? Toto sa nemalo stať. Ved' som sa len smiala. Ale no tak, prečo ja, prečo nie niekto iní.“ Toľko som kričala, že som si neuvedomila, že už som v čiernej diere. O asi 10 minút som cítila, ako ma niekto štuchá do ramena a vraví: „Kate... KATE!“ „Čo? Čo sa deje?“ „Kate vstávaj nemôžeš mi len tak na ulici odpadnúť.“ „Kde to do pekla... tak počkať v akom roku sa práve nachádzam? Kde to vlastne som? A- a...“ „Dobre, dobre spomaľ trochu. Po prvé som tvoja najlepšia kamarátka Alena, a po druhé nachádzame sa v Skalici a je rok 1372.“ Tak toto je teda riadne na hlavu. Ja- ja som cestovala späť v čase. Počkať mám u seba stále tú knihu však? „Haló, zem volá Kate. Počúvaš ma vôbec Kate.“ „Eh... Áno. Áno počúvam ťa.“ Odpovedala som a zároveň hľadala knihu. Keď som pomaly strácala nádej, že ju nenájdem, zrazu som zbadala, že mi leží priamo pod nohami. Zohla som sa po knihu a všimla som si, že kniha už nebola stará a ošúchaná, ale mala pekný hnedý obal s nadpisom História Skalice. Otvorila som knihu a strany sú zapísané, to znamená, že- „História Skalice? Uuu... čo to máš za knihu Kate. Nevedela som, že sa zaujímaš o takéto typy kníh.“ „Aaah...“ skoro som na ňu zabudla. „Hej Alena v akom roku si vravela, že sa nachádzame.“ „Ty si ma nepočúvala, však Kate? No nič... je 6. októbra 1372. Ummm... hej Kate?“ „Áno?“ „Si v poriadku Kate? Vieš, pýtaš sa ma vážne zvláštne otázky.“ No sakra. Ja som sa naozaj teleportovala do minulosti a ešte k tomu do roku kedy Skalici Ľudovít 1. udelil výsady slobodného kráľovského mesta. Ding- dong, ding- dong... zrazu moje myšlienky prerušil zvon kostola. „Oh, skoro som zabudla.“ „Čo? Na čo?“ „Ved' má prísť sám pán kráľ Ľudovít 1. A vyhlásiť Skalicu slobodným kráľovským mestom.“ „Čo?!“ „Nemám čas ti to teraz vysvetľovať. No tak pod' už. Prídeme neskoro.“ Alena ma schmatla za ruku a utekali sme smerom k námestiu, kde už stál sám kráľ Ľudovít 1. a rozprával: „Obyvatelia Skalice, dnes sme sa tu všetci zišli v tento prekrásny októbrový deň, aby som vám oznámil nádhernú novinu. Práve tu a práve teraz menujem Skalicu slobodným kráľovským mestom.“ Toto je ten najlepší deň môjho života. Ako som sa ja a Alena radovali, všimla som si, že kniha začala svietiť a na jednej zo stránok sa objavil Ľudovít 1., ako vyhlasuje Skalicu kráľovským slobodným mestom. Keď kniha prestala blikať objavila sa podo

mnou čierna diera a vsiakla ma do seba. Ako som padala dolu čiernou dierou, ozval sa neznámi hlas: „Rok 1372 vybraný.“ Čo prečo znova tento rok. Ved' teraz som v ňom bola. Po asi nekonečných 5 minútach padania, som dopadla na tvrdú zem. „Au, to bolelo.“ Ach jaj, zasa v roku 1372. „Kate. Tak tu si. Hľadala som ťa snáď všade. Vieš, mala by si tiež ísť pomôcť s výstavbou hradieb a nie tu len tak vysedávať a pozeráť na oblohu.“ Čo? Aké hradby? Počkať, ved' to potom znamená, že sa stavia aj rotunda sv. Juraja. A to je najstaršia pamiatka Skalice, ktorá bola pôvodne postavená ako kaplnka ku hradbám a v neskorších dobách bola goticky a barokovo prestavaná. Vždy som chcela nazrieť do vnútra rotundy. Ale, že by som na vlastné oči videla jej výstavbu. To by som si ani v mojom najlepšom sne nedokázala predstaviť. A ešte k tomu aj výstavba hradieb. Toto je naozaj najlepší deň v mojom živote. „Kate?! Haló tak ideš či nie?“ „Áno, už idem.“ Pomohla som pri výstavbe hradieb a rotundy. Bolo to naozaj super. A nakoniec, po 5 mesiacoch tvrdej práce sa konečne položil posledný kameň. Zatiaľ čo sa všetci ostatní radovali, ja a Alena sme odbehli ku rotunde a na jeden z kameňov sme napísali K+A, na náznak nášho priateľstva. Ďalšie dva týždne som si užívala príjemný pobyt v starej Skalici a stretávanie sa s Alenou každý deň. Boli to tie najlepšie dni môjho života. No jedného dňa, keď sme ja a Alena usporiadali piknik, kniha začala žiariť a ja som vedela, čo sa stane. „Kate, prečo tá tvoja kniha svieti?“ „Alena, vždy budeš moja najlepšia kamarátka.“ „Kate, o čom to tu rozprávaš?!“ kniha prestala blikať a začala sa objavovať čierna diera. „Zbohom, Alena.“ Zamávala som Alene a diera ma začala vsakovať. „Kate?!“ „Kate...“ posledné slová čo som počula boli nekončiace, nešťastné volania môjho mena, ktoré patrili Alene. Odrazu som otvorila oči a keď som sa poobzerala okolo seba, všimla som si, že už som zasa v triede pre po školákov. Pozrela som sa na hodiny na telefóne a videla som, že tu prebehli len 3 hodiny. Okamžite som schmatla svoju tašku a vybehla som zo školy. Utekala som dovedy, až pokiaľ som nebola pri rotunde. Ako som sa pozerala na kamene na rotunde a usmiala som sa. „Ešte stále tu ten kameň je.“

Emma Brezovská

POVEŠŤ O MELÁNII ZO SKALICE

V dávnej minulosti ľudia verili na rôzne čary a magické bytosti. Za nadprirodzené považovali všetko, čo si nevedeli vysvetliť alebo sa toho báli. Ľudia si aj vymýšľali rôzne tajomné stvorenia, ktorými strašili svoje deti a pokiaľ sa niečo stalo s ich úrodou alebo s ich dobytkom, za vinu to dávali práve týmto vymysleným bytostiam. Týmto spôsobom sa veľakrát stalo, že ozajstný vinník zostal nepotrestaný, ale aj naopak, niekedy bola nespravodlivo potrestaná nevinná osoba. Rovnako to bolo aj v tomto príbehu, ktorý je plný nespravodlivosti a intríg, ale napokon aj plný ponaučenia. Ved' príbehy z minulosti sú pre nás často v mnohom poučné.

Náš príbeh sa odohráva v malom kráľovskom meste Skalica počas 18. storočia. Je teplé letné popoludnie, pofukuje len jemný vánok a na oblohe nie je obláčika. Melánia Čermáková, alebo ako ju ľudia volajú „bláznivá Mela“, práve vyšla z domu jej rodičov s tým, že sa ide len prejsť. Je to pekné dievča, ale ako už napovedá jej prezývka, je trocha bláznivá. No, pravdu povediac, nebola ani tak veľmi bláznivá ako skôr veselá a energická. To sa samozrejme nepáčilo niektorým ľuďom zo Skalice. Jej rodičom vraveli : „Mjeli bi ste pro to d'ířča uš nájít žeňicha. No súcá je na vidaj, ale bláznivá je. Mjel bi ju uš nejakí skrořit.“ Jej rodičia jej samozrejme ženícha nájst' chceli,

ale Melánia vždy len tvrdohlavo odvrkla, že ona „žiadného nechce“ a že ona sa vydávať nebude. Ako to tak býva, nebola to úplne pravda. Za Melániou už dlhšie tajne chodil syn jedného zámožného člena mestského úradu. Volal sa Peťo Tomík.

Melánia vyšla z domu smerom ku kaplnke akoby sa išla pomodliť. Mala však iné plány. Chystala sa na svoje obľúbené miesto, ktorým bol mlyn pri hornej bráne mesta. Chodievala tam rada, ale odkedy ju prezradila jej žiarlivá sestra Margita, musela si dávať pozor, aby ju niekto nevidel. Bolo to príjemné tiché miesto, kde rada ležievala v tráve a len tak premýšľala o veciach, ktoré jej práve prišli na um.

Keď prišla na miesto, ľahla si do trávy ako zvyčajne a zaspala. Zo sna ju prebudil krik jej sestry. „Stávaj! Celá Skalica horí!“ A naozaj, takmer celá Skalica to dopoludnie skončila v plameňoch. Oheň pohltil veľkú časť mesta, ale k mlynu sa našťastie nedostal. No možno to bolo skôr na nešťastie.

Keď sa Skaličanom podarilo konečne požiar uhasiť, bol už nový deň. Niektoré domy úplne zhoreli, niektoré len čiastočne a niektoré sa podarilo zachrániť. A stáť zostal aj mlyn. Ľuďom to samozrejme bolo čudné, ale mali svoje starosti, nepremýšľali nad mlynom, len keby sa neozvala sestra Melánie, žiarlivá Margita. „Ale kebi ste vy vjedeli, že gdo tam k temu mlinu furt chodívá a robí tam rúzné pakti s ďáblom!“, povedala. Na Melániu žiarlila hlavne kvôli jej kráse a kvôli tomu, že za ňou chodil Peter, ktorý sa jej veľmi páčil. Správa o tom, že u mlyna robí niekto rôzne dohody vraj so samotným diablom mešťanov tak zaujala, že sa hneď aj dožadovali dostatočne uspokojivej odpovede. „No tak já vám to teda povím. Každí boží deň tam k temu mlinu chodí tajne moja sestra Melánia a už nekokokrát sem ju tam čula viprávjať sa sama ze sebú a robit rúzné čári. Tak je to!“ Toto bola samozrejme dostatočne uspokojivá odpoveď. „Čarodejníca to je! Treba ju povjesit! Alebo upálit!“ vykrikovali ľudia zo všetkých strán. Melánia tam stála ako prikovaná. Samozrejme, že to čo jej sestra povedala nebola pravda, ale v tejto chvíli nebolo možné rozhorčených občanov presviedčať.

Výkriky zrazu prekričal jeden ráznejší: „Ticho! Pokát je ozaj čarodejníca, k súdu bi mjela ít. A spovidat sa pred kňazem a duchem svatím.“ Bol to hlas Petra, pri ktorom stál jeho bohatý otec a súhlasne prikyvoval. „A jak budeme vjedet, že tá čarodejníca necigání?“ opýtal sa skalický kňaz Martin Karas. „Jak si možeme bit istí, že sa nás nepokúsí očarovat?“ pokračoval. „Nepokúsí. Bude mjet zavázané ruky a zavázanú hubu, aby nemohla zaklínat. Súd bude zajtra a ti, Margito, svoju sestru doved!“ vyhlásil starosta Skalice a to bolo rozhodné slovo. „No dobre, nedbám, ale potom za mnú nechodte!“ vyhlásil kňaz a mešťania sa pomaly rozišli.

Melánia vedela, že je zle a nikto si ani nevšimol, že sa už z miesta vytratila. Rozhodla sa zájsť za jednou osobou, o ktorej bola presvedčená, že jej pomôže. Touto osobou bola stará baba Formánková, alebo ako ju ľudia volali „tetka Formánková.“ Táto stará pani žila v Skalici od nepamäti, ale nikto o nej prakticky nič nevedel. Nebola zrovna spoločenská. Všetci ju poznali ako liečiteľku, ale Melánia už nejakú dobu vedela, že po večeroch tajne čaruje. Nebola to ale zlá čarodejníca, práve naopak, snažila sa svojimi čarami ľuďom pomôcť.

Keď za ňou Melánia prišla bola už noc. Tetka Formánková jej ale otvorila a síce s prekvapeným výrazom ale predsa ju pozvala dnu. Melánia jej všetko vyrozprávala, ako ju krivo obvinili a ako ju zajtra čaká súd. „No d'ířča moje, napádá mja enom jed'íné.“ Po dlhšej pauze vyhlásila. „Zajtra ket pújdeš na ten súd, tak já tam pújdu s tebú. Já im tam enom trochu počaruju, ale ti sa celú dobu musíš obhajovat a hlavne sa k ničemu nedoznávat. Prostě sa budeš snažit abis vipadala neviňe.“

Je ťi to jasné?“ Melánia len kývla hlavou. Rozumela všetkému, čo jej tetka Formánková povedala, ale aj tak sa veľmi bála.

A mala dôvod. Zatiaľ čo si ony dve dohadovali plán, ako Melániu zbaviť viny, za oknom sa tajne schovával a tajne počúval ich rozhovor Peter. Bol zrovna na ceste k Melánii, keď ju odrazu zahliadol ako sa niekam vykráda. Pochytila ho veľká zvedavosť, a preto sa ju rozhodol sledovať. Sledoval ju až k domu Formánkovej, a keď si vypočul celý rozhovor, uvedomil si tri veci. Prvá bola, že tetka Formánková je čarodejnica. Druhá, že aj Melánia je možno čarodejnica a tretia bola, že ak ich teraz obidve udá, môže z toho mať neskutočný balík peňazí a uznanie celej Skalice. Tento nápad sa mu nanešťastie tak zapáčil, že sa ho aj rozhodol zrealizovať.

Keď na druhý deň Melánia a tetka Formánková prišli na súd, všetci mešťania tam už dávno boli. Dychtivo o niečom diskutovali, ale ani Melánia ani Formánková im skoro nič nerozumeli. Dokonca to aj chvíľu vyzeralo akoby si ich ani nikto nevšimol. Prvý ich uvidel starosta, vzápätí aj ostatní a zavládlo ticho. Odrazu kňaz Karas vykrikol: „Vidíte, já sem vám říkal, že z toho defčata nejde nic dobré a mjel sem pravdu. Ona a aj tot stará Formánková sú bosorky. A abi ste si nemisleli, že si vimíšlám, já mám aj svjedka, co ich viděl fčera u tetky Formánkovej čarovat a pikle kovat. Šak on vám to dneskaj nekerím už aj poviprávjal a aj vám to rekne znova, kebi ste nevjerili.“ Melánia zostala stáť ako obarená. Kto ju mohol včera vidieť u tetky Formánkovej, a potom ju aj hneď udať? Začala si myslieť, že ju zase sestra zradila, ale prečo by to chcela hodiť aj na tetku Formánkovú? Jej sestra predsa nenávidela len ju a v živote by neublížila inej osobe natoľko, ako niekto učinil práve teraz. Alebo sa mýlila?

„No pod' sem chlapče a rekni nám co, a hlavne koho fčera videls u tetky Formánkovej ,“ pokračoval Karas. Melániu to vytrhlo zo zamyslenia, pretože chcela vedieť kto za týmto všetkým stojí. Samozrejme o chvíľu sa vedľa kňaza objavil Peter, ktorý nevyzeral, že ho veľmi trápi, čo práve spôsobil. Melánia zostala ešte viac šokovaná ako predtým. Nedokázala pochopiť, alebo skôr možno ani nechcela pochopiť, prečo ju Peter zradil. Vedela, že začal rozprávať, ale nevnímala jeho slová, nakoľko sa jej v hlave hmýrilo nespočetne veľa otázok.

Z chaotického uvažovania ju opäť vytrhol až Martin Karas: „Vidíte starosto, fčil už není pochib, že Melánia Čermáková a Judita Formánková sú čarodejnice!“ Starosta, ktorý doteraz len sedel, pokýval hlavou a dodal: „Pravdu máš kňazu. No nech teda aj ostatní lidé mjesta Skalica rozhodnú, či si mislá, že sú títo dvje ženi viné z čarodejníctva alebo né. Nuž, gdo z vás si mislí, že títo dvje ženi sú viné, nech sa prihlásí!“ Chvíľu zavládol šum a nakoniec sa prihlásila väčšina prítomných, vrátane starostu, kňaza Karasa, sestry a rodičov Melánie a samozrejme aj Peter sa prihlásil. Ruku dole nechali len ľudia, ktorí buď nepostrehli, že sa hlasuje, alebo si naozaj mysleli, že Melánia a Formánková sú nevinné. Nanešťastie tieto hlasy ich už aj tak nemohli zachrániť.

„Mislím, že sme sa zhodli skoro jednohlasne,“ vyhlásil starosta. „Tímto vás Melánio Čermáková a Judito Formánková odsuzujem za čarodejníctvo na trest smrti upálením. Poprava sa uskuteční zajtra, za hradbama Skalice.“ Kým niektorá z nich stihla niečo namietnuť, už ich držali a hneď ich aj odvliekli do mestského žalára, kde mali prečkať noc.

Keďže Melánia nemohla spať, začala uvažovať a dostala ohromný nápad. Potichu oslovila tetku Formánkovú. Nepovedala jej o svojom pláne, len od nej zisťovala nejaké informácie, ktoré na uskutočnenie svojho plánu potrebovala. V tej chvíli si v hlave povedala: „ket sem vraj čarodejníca, tak ňú aj budu!“

Na druhý deň sa všetci mešťania vybrali na jeden konkrétny kopec za Skalicom o ktorom sa dopredu dohodli, že bude miestom popravy. Nebol to obzvlášť vysoký kopec, ale bol najbližšie k hradbám a ľahko sa naň dalo dostať. Hore boli pripravené dva veľké trámy, o ktoré sa mali odsúdené čarodejnice uviazať a pod nimi bola kopa dreva, ktorá sa mala neskôr zapáliť. Nebolo ani slnečno, ani zamračené, ani teplo, ani zima, ale jedno bolo isté, nefúkalo.

Keď Melániu a tetku Formánkovú priväzovali k trámom, bolo vidieť, že sa nejako málo bránia. Niektorí ľudia neskôr hovorili, že sa takto prakticky doznali, ale v skutočnosti len nemali prítomným čo povedať k ich hlúposti. Dokonca sa už ani nebáli. Po úvodných rečiach kňaza Karasa a zopakovaní rozsudku sa postupne chýlilo k samotnej poprave.

Ľudia ešte čakali na posledné doznanie Melánie a Formánkovej, ale tieto dve nedostali ani šancu prehovoriť. Napokon sa ich Karas opýtal na posledné želanie. To bol moment, na ktorý Melánia čakala. „Moje posledné želáňí je, abi fšeci ľudé Skalice a hlavňe tí, co sa podíľali na tejto popravje, nenašli do smrťi pokoja. Abi im svjedomí ustavičňe pripomínalo čeho sa tadi dneskaj dopustili. Preklínám Skalicu a fšeckích ľudí, co v ní žijú a žit budú. Nech táto kletba padne na fšeckích nečestných a zlích ľudí a hlavňe na tých, co pro peňize a moc ostatným ľudom chcú ublížit. Nech padne moja kletba len na týchto ľudí a dobrích a čestných ľudí na pokoji nechá. To je moje posledné želáňí!“ kričala Melánia. Vzduch sa razom ochladil a začalo fúkať. Všetci ľudia zostali stáť v hrôze ako primrznutí. Melánia odhalila svoj plán.

Prvý sa prebral Karas: „Na co čekáš? Potpal to konečňe!“ kričal na kata. Kat sa okamžite prebral z tranzu a pokúšal sa drevo, nad ktorým Melánia stála, zapáliť. Ale márne. Drevo stále zhasínalo kvôli vetru. Po nejakej chvíli drevo pod Melániou začalo horieť, a potom sa zapálilo drevo aj pod tetkou Formánkovou. Teraz už bolo neskoro.

Keď bolo po všetkom, ľudia sa pomaly pobrali domov. Melániina kliatba sa najprv prejavila na kňazovi Karasovi, ktorý rok od popravy zomrel bez nejakého logického odôvodnenia. Nebol chorý, ani ho nikto nezabil. Jednoducho ho len jedného dňa našli mŕtveho. Skoro rovnaký osud postihol aj starostu, Petra, Melániinu sestru Margitu a pár ďalších ľudí. Tiež od tých čias začalo v Skalici veľmi fúkať. Najviac vždy fúkalo na kopci, kde sa konala Melániina poprava. Neskôr tam vznikla nová ulica, ktorú nazvali Pelíškova, podľa mlynára, ktorý tento vietor využíval na mletie múky. Za tento vietor bol zodpovedný duch Melánie, ktorý na kopci zostal strašiť v podobe ohromného vetra, ktorý sa aj dnes preháňa po Skalici. Časom sa meno ducha, čiže Melánia, skomolilo a tak tohto ducha dnes nazývame Meluzína. A samozrejme ako Melánia povedala, kliatba ktorú vyriekla, sa vždy vzťahovala len na zlých ľudí a dobrým ľuďom sa vyhýbala. A to platí aj dnes. Čiže keď nabudúce budete v Skalici, majte na pamäti, aby ste boli láskaví na ostatných ľudí, inak aj vás dobehne Melániina kliatba.

Ema Vrbňáková

Skalica

Rád sa prechádzam po historickej večernej Skalici. Mesto je tiché a pokojné. Kostol na námestí je vždy krásne osvetlený, ale z iného pohľadu pripomína veľkého tajomného kamenného obra. Vedľa neho je učupená malá kaplnka a čarovná vrba. Traja nerozluční kamaráti.

Rád sa prechádzam po historických pamiatkach Skalice a vchádzam do nich. Napríklad blízky majestátny Jezuitský kostol. Keď som tam prvýkrát prišiel ako malý, najviac ma ohúrila veľká freska. Neskôr som obdivoval mohutné mramorové stĺpy a farebné alebo zlaté ozdoby na nich. Ako druhá vec čo ma tam najviac zaujala boli staré kosti, ktoré sú ukryté v podzemí. Tento kostol má v sebe zvláštne čaro a zaujímavú históriu.

Rád sa prechádzam aj po kopcoch Skalice, na ktorých sú historické pamiatky. Najradšej chodím k Rotunde sv. Juraja. Nielen, že tam je pekný výhľad na Skalicu, stará kamenná rotunda ako domček pre škriatkov a časť zo starých skalických hradieb, ale veľmi dobre sa tu dá oddýchnuť a popremýšľať nad tým ako to mohlo v Skalici v minulosti vyzeráť.

Rád schádzam aj z kopca a pozerám sa okolo seba. Takto objavím často tiež veľa zaujímavých vecí. Hneď pod rotundou je starý zarastený židovský cintorín. Tento cintorín vyzerá temno a trochu strašidelne, hlavne kvôli tomu, že je zanedbaný. Veľa ľudí si ho už v poslednej dobe moc nevšima, ale v mojej mysli zostane navždy ako tajomné miesto, ktoré je určite veľmi zaujímavé a má veľa záhad.

Rád pozerám z okna izby mojich starých rodičov počas letného večera na západ slnka. Vidím pred sebou veže takmer všetkých skalických kostolov, kalváriu, rotundu a cítim závan minulosti a mojej prítomnosti.

Tomáš Vrbňák

Ako sa Skalica stala - SLOBODNÝM KRÁĽOVSKÝM MESTOM

Byl raz jeden král, kerý chcel ovládnúť celý svjet. Jezdil na koni aj ze svojú družinú z kraja do kraja a bojovali. Jedenkrát pri jedném útoku utrpjeli porážku. Král byl zranený, vysilený a unavený...tak isto aj jeho kúň. Zrazu z dálky na kopci uvidel rotundu. Byla to Rotunda svatého Juraja.

Jak sa priližoval ke Skalici, stretel decka, keré ho dovédli do mjesta. Skaličané sa o krála dobre postarali, ale nevjedeli, že je to král. Šaty mnel totižto celé zničené z vojny, tak ho nemjeli ani jak spoznat. Dali mu najest dobrú skalickú fazolnicu. Tá mu moc chutila. Keď nabral silu, ponúkli ho trdlem a vínem.

„Také dobroty sme neokoštovali ani na královském stoly!“ pomyslel si král. A potom sa král vydal už dom. Na zámku sa prezlékel a stále rozmýšlal o skalickém trdelníku a víne...

Zrazu ho napadlo rozhodnutí, že Skalici udelí dekrét za záchranu a pohostinnost. Král povidal Skaličanom, že sú oslobodení od daní a vyhlasuje jejich mjesto za *Slobodné královské mjesto Skalica*.

Skaličani tento název používajú do dneška.

Denis Heštera

Príbjech o Skalici

Čujte, milí Skaličané,
neco Vám tu rozpovím,
starý príbjech o Skalici,
bo Skalica tu je..A né Hodonín!

Královským mjestem sme sa stali,
né, že by sme byli králi,
ale vraj král povídal:
„Vládnite si sami!“

Co Vám budu vyprávjat,
dobře nám tu je a bylo,
pékli sme si tu trdelník
a robili víno.

Keď došel richtár z Holíča,
že či tu svojich vješať možu..?
Nepredali Skaličané
lacno svoju kožu.

Traduje sa,
že im vtedy naši rekli:
„Co sme si tu postavili je –
Enem pro nás a pro naše deti!“

Viktória Vajayová

Spomienka na Janka

Keď sa s babkou posadím,
o rozprávanie poprosím.
Nože babka, povedz mi,
ako bolo v Skalici.

Ty vždy začneš spomínať,
a ja s láskou načúvať.

Janko Blaho, to bol švagor,
pesničkou vždy všade vládol.
Bolo u nich veselo,
láskou to tam voňalo.

Sestra piekla koláče,
Janko ten vždy do práce.
Pesničky si pospevoval
a do zbierky zapisoval.

Aby sme my vedeli,
čo si ľudia spievali.
Či to bolo z radosti
alebo aj žalosti.

Strýčkov pozval do pivnice
a nalial im do sklenice.
S pesničkou si pripili
a do rána nôtili.

No a Janko, to bol hlas,
hlavne tenor, občas bas.
Pesničky mu domom zneli,
aby ľudia onežneli.

Že vraj právnik mal byť on,
no Janko chcel byť spevákom.

A veruže sa ním aj stal
a operou nás opantal.
Taký bol náš Janko Blaho,
srdiečko sa pri ňom smialo.

Nina Hauková

Vedie jedna cesta

Vedie jedna cesta,
do malebného mesta.
To mesto sa volá Skalica,
rýchlo ti vstúpi do srdca.

Pred 650 rokmi na jeseň,
pre Skalicu to výnimočný deň,
kedy bola kráľom povýšená,
medzi slobodné kráľovské mestá zaradená.

Mesto stráži aj ako kaplnka slúžila,
najstaršia pamiatka do dnes sa dožila,
Rotunda svätého Juraja,
ktorá dovidí do každého kraja.

Čierna pani tu nestraší,
o polnoci na veži.
Zato čiernu kuchyňu tu majú,
kde skalický trdelník vypekajú.

Vedie jeden chodníček,
do malebných uličiek,
Tie uličky patria Skalici,
krásnej ako spev slávičí.

Monika Bábíčková

Skalica

Je tam, keď hlavu z okna vystrčím,
Vždy verná, v mieri a či vo vojne,
Je tam, stále, neprestajne,
Aj keď prah inej prekročím.

Bude to len ona, naveky,
Počiatok mnohých príbehov,
Lež nenazýva sa knihou,
A koniec je ďaleký.

Naše riadky píše, už pár storočí,
Neskryteľná časť,
vždy je tu, naša záchranná past',
Kdekoľvek do sveta vykročíš.

Veľká lásky studnica,
Navždy Tvoja dvojica,
Trdelník, víno a či kapustnica,
To je tá naša Skalica.

Ela Romanová

Naše mesto

Keď sa ja pozerám z vežičky kostola,
vidím naše mesto všade dookola.

Prekrásne námestie my tu máme,
radi sa po ňom poprechádzame.

Všade sa krútia kľukaté uličky,
na nich mladí ľudia, dedkovia, babičky.

I vzácne pamiatky v Skalici máme,
radi sa na ne pozeráme.

Kultúrny dom a krásne kostoly,
chodievam popri nich častokrát do školy.

Nina Blumlová

Skalica

Tam, kde medzi Moravou a Slovenskom leží hranica,
leží aj krásne mesto, jeho meno je Skalica.

V Skalici už od počiatku 15 kostolov stojí,
v kryptoch pod Jezuitským sa každý bojí.

Na Skalicu je z Holíča pekný pohľad,
vidieť aj ten náš skalický vinohrad.

Každý rok sa tu vínna cesta koná,
vždy je tam cítiť nádherná vína vôňa.

Či už čert alebo obyčajný smrteľník,
každý hneď spozná pravý skalický trdelník.

Tam, kde medzi Moravou a Slovenskom nájdem dobrých ľudí,
tam ja žiju a tam sa mi aj lúbi.

Matej Kuba